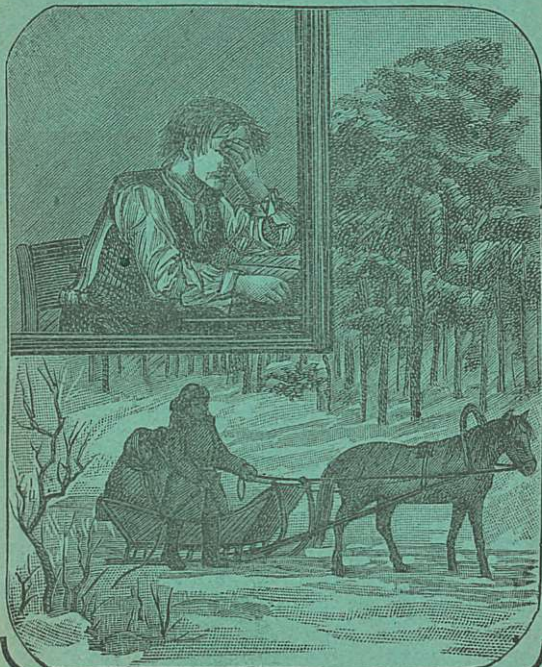

2 a 5.

Pieni Aarre-aitta.

Opettavaisia kertomuksia lapsille.

VII.

Sortawalan Ewank. Seuran kustantama.

Sortawalan kirjapainosja, 1896.

G a s k a.

(Tähän kuva.)

Oli puolihämärä. Äskän oli lunta pyrynyt, joten tuo kapea tie läpi metsän oli miltei ummessa, mutta kewyesti kuitenkin kulki reki sitä pitkin, ja iloisilta näyttivät matkustajat.

Re'essä istui kaffi nuorta tyttöä ja muuan kessi-ikäinen mies. Tytöt puhelivat wilkkaasti keskenään ja wähä wäliin kääntyi ajajain selin hewoseen puuttuen keskusteluun.

„Mylläri oli tänään niin erittäin iloinen“, wirkkoï Leena nuoremmalle towerilleen. „Hän sanoi nyt wiimeinkin woiwansa luottaa siihen, että hän Jumalan armosta saa kaikki synnit anteeksi.“

„Di, kuinka hauskaa!“ lausui Maria kiiltäwin silmin. „Mutta miksi hänen oli niin waikea sitä uskoa? Sitähän Jumalan sana toki wakuuttaa joka lehdellä.“

„Mitäkö on vaikea sitä uskoa?“ tarttui Saska puheeseen, kääntyen tyttöihin. „Te olette vielä niin nuori, Maria neiti, ja te olette aina pysynyt lapsellisessa uskossa taiwaalliseen Uskante. Te luotatte häneen, niinkuin lapsi rakkaaseen isään — ja niin pitääkin olla. Mutta kyllä minä tiedän, miten suuri valta on pahalla hengellä ihmis sydämissä. Kerronko Teille mitä tiedän?“

„Niin, jutellaahan, Saska, jotain elämästänne. Olen kuullut, ettette ole ollut aina yhtä onnellinen kuin nyt“, sanoi Maria vilkkaasti.

Saska astui re'estä maantielle, johon samassa saapuivat, ja rupesti kävelemään tyttöjen rinnalla. Hetkisen mietittyään alkoi hän: „Totta on, en aina ole ollut yhtä onnellinen kuin nyt. Oli aika, jolloin olin niin onneton kuin juurikin ihminen olla taitaa. Siitä on nyt noin kymmenkunta vuotta. Voi, voi, niitä aikoja! — Silloin viihdyin paraiten kapakassa.“

„Tefö, Saska, kapakassa! Dikeinkö Te olitte juowuississa?“ huudahti Maria pelästyneenä.

„Helena neiti kyllä tietää, miten furja sii-

hen aikaan olin. Hän oli silloin kaswawa tyt-
tönen ja monta kertaa juoksi hän säikähtyneenä
pakoon, kun minut näki. — Mutta kuitenkkin oli
kaikein pahin kurjuus sydämmessäni, ja sitä ei
nähty kukaan muu kuin Jä taiwaassa. En
edes itse ymmärtänyt, miten hirweän onneton
olin, sen waan tunsin, etteivät asiani olleet oi-
kein.“ Saska waimeni eiwätkä tyttökään mitään
wirffaneet.

„Mutta nyt on toista!“ jatkoi hän hetkisen
kuluttua iloisella äänellä. „Kun Jumalan siu-
nattu sana pääsi lämmittämään kurjaa sydän-
täni, niin kaikki muuttui. — Ruuna parha! mo-
nen monta kertaa olet wilussa saanut seista ka-
pakan owen edessä isäntääsi odottelemassa; mutta
semmoisia matkoja ei nyt enää tehdä. Tosin
wielä nytkin usein täytyy wetää kuormaa pyryssä
ja pimeässä, eikä tuokaan hyvälle tunnu, mutta
wapaahetoisesti ei nyt enää ruweta pakkaseen
seisomaan.“ Saska taputteli hewostansa kaulaan
ja silitteli sen waaleata harjaa.

„Mutta kuinka tuli Teistä toinen ihminen,
Saska?“ kyseli Maria, joka tahtoi tietää kaikki
alusta loppuun.

„Johan sen sanoin, Maria neiti“, vastasi Saska; „Jumalan sana teki ihmeen minun sydämessäni, ja kun kerran sydän muuttui, niin kyllä ulkonainen kuorikin sitten vähitellen parani. — Jumalan sana saa aikaan ihmeellisiä asioita vielä nytkin, aiwan samoin kuin siihen aikaan, jolloin Jeesus waeli maan päällä. Satuin kerran tuossa kurjassa tilassa aukaisemaan äitini raamattua, — äiti näet luki ahkeraan Jumalan sanaa ja aina makasi raamattu ikkunanlaudalla; ei se sieltä koskaan joutanut kirstun pohjalle. Kuin waan muutamia sanoja, mutta ne eivät sitten enää menneet mielestäni: „Kuolema on synnin palkka, mutta ijankaikkinen elämä on Jumalan lahja Jeesuksessa Kristuksessa meidän Herrassamme.“ „Siinä oli mulle sanottu kaikki, mitä silloin tarvitsin tietää.“

Saska hyppäsi taas ylös rekeen ja kehoitti ruunaa paremmin juoksemaan. Sitten kääntyi hän jälleen tyttöihin ja jatkoi kertomustaan.

„Tuo sana „kuolema“, se peloitti minua niin hirveästi, sillä omatunto sanoi, että olin sen palkan ansainnut. Ja kauan aikaa en muuta huomannutkaan koko lauseessa. Mutta miten

olikaan, tarttui filmäni kerran tuohon sanaan „lahja“, ja siitä hetkestä asti oli Saska ikäänkuin toinen ihminen. „Jumalan lahja“, kaikui sydämmessäni. Voi, kuinka oli ihanata! — En enää moneksi muistanutkaan koko kapakkaa; mutta jos tunsin vanhan halun heräävän, niin kerroin itseseni nuo sanat: „Kuolema on synnin palkka, elämä on Jumalan lahja.“ Ja vähitellen totuin uskomaan, että niin tosiaankin oli, enkä sitten enää joutanut ajattelemaan kapakanmatkoja.“

„Nyt kait kuulutte raittiusseuraan, Saska?“ kysyi Maria.

„En kuulu“, vastasi Saska. „Tosin sain minut kerran muuan raittiussaarnaaja ompelemaan sininauhan takkiini — mutta siitä sen jälkeen ratkoin.“

„Miksi niin?“ ihmettelivät kummatkin tytöt yht'aikaa.

„Kuulkaahan“, selitti Saska edelleen. „Tuoksos se on sinun Vapahantajasi?“ kaikui aina korvissani, kun filmäni sattuiivat tuohon nauhanpätkään napinreiässä. „Sekös se on koko taikafalu, joka suojelee sinua siitä kiusauksesta?“

Tuommoiset kysymykset vähä väliin tulivat mieleeni. „Ei, parempi mulla on Vapahtaja, ja hän pelastaa kapakasta sekä kaikesta muusta pahasta!“ Ja sininauhan ratkoin pois napinreiästä. Kristuksen seurakunta on se ainoa yhdistys, johon Saska tahtoo kuulua.“

Samassa pyörähti reki sisälle kartanon portista, ja lausuttuaan „hyvää yötä“, katosi Saska hevosineen jälleen illan hämärään.

Jouluaatto Luther'in kodissa.

Ustukaamme sisään Luther'in onnelliseen kotiin eräänä Jouluaattona. Me kuulemme hänen huutavan: „Tule sisään, pikku Paawali! Tulkaa, Martti ja Margareta ja sinä, pikku Magdalena, ja Johannes! Ensin pienet ja sitte suuret.“ Niemuiten juoksawat wiisi iloista lasta sisään ja piirittävät säteilevän joulupuun. Isä ja äiti ottivat osaa heidän iloonsa. Kannel otettiin alas seinältä, ja täydestä sydämestä laulettiin jouluwirsi. Sen wirren oli Luther kirjoittanut, kun hänen poikansa Johannes oli wuoden wanha.

„Muistatko, Katarina, sitä Jouluaattoa, jolloin tämä wirsi syntyi“, sanoi hän waimolleen. „Sinä tulit huoneeseni, kun juuri olin valmistamassa saarnaani, ja sanoit: „Minä en voi saada kaikkea valmiiksi tänä iltana, jollet sinä

istu Johanneksen kätkyen wiereen ja hoida häntä.”
 „Ensin tulin vähän nyreäksi, mutta voitin sen, otin Raamattuni ja istuin kätkyttä liekuttamaan. Ja kun katselin pientä lastani, tuli se ajatus minussa niin voimalliseksi, että Hän ainokainen poika myöskin oli tullut tällaiseksi halvaksi ihmislapseksi. Silloin otin kantelen alas seinästä, ja Jumala antoi minulle vielä enemmän, kuin Hän olisi antanut lukiesjani. Hän antoi minulle wirren, jonka nyt olemme laulaneet.”

Useat Luther'in ystäväistä olivat läsnä, joista erikseen tahdomme mainita hiljaisen, lempeän Filip Melancthon'in, jonka Jumala oli antanut hänelle avuksi taistelussa.

Luther iloitsi sydämmellisesti pienokaisten kanssa. Heidän ilonsa oli omiansa herättämään kiitosta ja ylistystä. „Lapset, lapset!” lausuu hän ikäänkuin itseksensä. „Mitä Jumalan lahja on se paikka, missä ne murheettomina ja luottavaisina iloitsewat! Ruffaset, hedelmät, suuret metsät, kaikki tämä on hywin ihanata, Herra; mutta on pieniä sieluja, jotka kasvawat Sinun aurinkosi jäteistä, ja ne kasvawat minulle, sinulle Katarina, kirkolle, Jesukselle ja paratiisille —

niin paratiisille. Pikku Paawali kysyi viime vuonna, onko paratiisi ihanampi kuin joulupuu. Siis me voimme sen kautta, että valmistamme heille kaunista täällä, saattaa heitä ajattelemaan taivasta."

Sitte kääntyi hän lasten puoleen: „Tulkaa nyt, lapset!“ He jättivät kaikki joulupuun ja juoksiivat isänsä tykö. He näkivät heti hänen kasvoistaan, että hän tahtoi puhua heille Jumalasta, ja ihmettelivät vähän, kun hän ensin puhui heille jostakin muusta. „Te olette tänään saaneet joululahjoja, oletteko iloiset niistä? — „Kyllä, isä.“ — „Keneltä tulevat nämä lahjat?“ — „Häneltä, joka antaa meille kaikki.“ — „Kenestä puhuu tämä joulupuu?“ — „Se puhuu Jeesuksesta, niinkuin kaikki valkeus.“ — „Oletteko myöskin kiittäneet häntä?“

„Kuka voi sanoa mitä seisoo siinä paperissa, jota wahaenkeli joulupuun latwassa pitää kädessään?“ Sen tiesivät kaikki ja vastasivat: „Katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka tulewa on kaikelle kansalle. Teille on tänä päivänä syntynyt Wapahtaja, joka on Kristus, Herra, Dawidin kaupungissa. Sitte istui hän

ja rupefi selittämään näitä ihania sanoja. „Täl-
laisen lahjan ei enkeli tuo ainoastaan neitsyt
Marialle, vaan meille kaikille. Teille, sanoo
hän, on syntynyt Vapahtaja. Joka sen oikein
usko, hän voi sanoa, mikä **suuri ilo** on. Mut-
ta tätä saarnaa emme täydellisesti voi ymmär-
tää täällä maan päällä. Elämämme on liian
lyhyt ja sydämmemme liian ahtaat ja heikot.“

Näin puhui suuri uskonpuhdistaja eikä ar-
wannut, että iloinen sanoma oli tullut ikäänkuin
liian suureksi hänen pikku Magdaleenalleen. Hän
istui kynnysellä isänsä vieressä ja oli waipunut
ajatuksiin. Hän rukoili hiljaa: „Rakas Herra
Jesús! Minä en näe Sinua; mutta minä tie-
dän, että sinä aina olet läsnä ja kuuntelet, niin
kuin isä sanoo. Sano minulle, mitä me teemme
siellä ylhäällä sinun luonasi?“ Luther kumartui
hänen ylitsensä ja sanoi: „Wasta taiwaassa,
Magdaleena, me ymmärrämme taiwaan. Tah-
dotko jättää meidät?“ Hän heittäytyi isänsä sy-
liin, mutta ei sanonut mitään. (Seuraavana
Jouluna pieni Magdaleena jo oli kotona Jesuf-
sen luona.)

Kun Luther vielä hetken oli puhunut siitä,

mitä Jeesus on meille tehnyt, sanoi hän: „Lapset, kynttilät ovat melkein loppuun palaneet ja te olette saaneet lahjanne, mutta minä tiedän yhden, joka vielä odottaa lahjojaan.“ — „Kuka se on?“ — „Se on Jeesus“, sanoivat lapset. — „Ja mitä te tahdotte Hänelle antaa? Hän pyytää ainoastaan yhden lahjan. Hän tahtoo teidän sydämmenne, lapset. Hän tahtoo sen kokonaan. Äiti ja isä tahtovat sen myöskin; mutta me emme voi rakastaa teitä niin, kuin Jeesus. Me sanomme teille: Jeesusta ensin, Jeesusta ylitse kaiken. Kuinka ette sitte Hänessä ja Hänen tähtensä rakastaisi kaikkia Hänen lunastettujaan, kaikkia ihmisiä?“

„Ja se hyvä“, sanoi Luther edelleen, „minä me teemme köyhille murheellisille, sairaille, hätääkärsiville, sen me teemme Hänelle. Tässä me istumme lämpimässä huoneessa iloifina ja onnellifina. Kuulkaa, kuinka tuuli winkuu ja lumi tupruaa. Tällä hetkellä on moni köyhä lapsi pimeässä huoneessa ilman joulu-iloa, ja moni matkustajaraukka on tiellä, ehkä myrskyjellä merellä. Minä olen itse kokenut, mitä se on, lapset. Kun kävin koulua Eisenach'issa, täy-

tyi minun monena iltana waeltaa owelta owelle lumessa wiluisena ja nälkäisenä, saadakseni vähän illallista. Kuinka kauan kävelinkään sillä tavoin eräänä Jouluaattona, uskaltamatta kolkuttaa kenenkään owea! Monessa paikassa jäteili joulukuusi ikkunan läpi, joka paikassa waltitsi iloa ja ylellisyyttä. Mutta katkerasti sanoin itselleni: „Si siellä ole sijaa minulle tänään, he owat kaikki liian iloisia huoliakseen siitä, joka itkee“, ja minä itkin. Melkein pimeä ikkuna antoi minulle kumminkin vielä rohkeutta; kolkutin ja owi awattiin. Pienestä joulupuusta loisti neljä kynttilää, yksi joka lapselle, joiden äiti oli köyhä leski. Minut otettiin ilolla vastaan, ja siellä wietin siunatun illan. Se Jouluaatto seisoo edessäni onnellisimpana kaikista, jotka Jumala minulle on antanut.“

Kun Luther vielä hetken oli puhellut lastensa ja ystäviensä kanssa, wiesattiin taas jouluwirsi, ja joulu-ilta oli loppunut.

Työmies.

Ulkona kulki vanha mies pitkin tietä kantaen selässään suurta taakkaa. Miesrukka näkyi kowin wainaloisesti kulkewan. Selkä oli hywin kumarassa taakan painosta. Hiljalleen hän wain pääsi eteenpäin. Hänen kaswonsa olivat kalpeat ja tuon tuostakin pääsi hänen rinnastaan syvä huokaus. Silloin sattui hänen vastaan sa toinen mies. Tämäkin oli työmies, waikka hänellä tällä kertaa ei ollut mitään kannettavaa. Hän näytti hywin ystävälliseltä. Toiwon wälkähdyks ilmestyi taakkaa kantawan miehen kaswoille.

„Kuuleppas, toweri“, sanoi hän, „minulle on tämä taakka liian raskas. En jaksa enää sitä kantaa. Ole niin hyvä ja auta minua.“ „Niwan mielelläni“, wastasi mies, „minä tässä juuri ihmettelin, miten sinä jaksat niin paljon kantaa. Olin kyllä jo kääntymässä tuonne syrjätielle, mutta kun näin sinun waiwasi, tulin

auttamaan sinua." „Kiitoksia, hyvä ystävä", vastasi toinen tyytyväisenä, „sinä päästät minun suuresta pulasta. Minäkin olen menemässä samaa tietä kuin sinä. Lähtekäämme yhdessä." Sitten he istahtivat ja jakoivat keskenään taakan. Hetkisen kuluttua he jatkoivat matkaa, ja nyt oli vanhan työmiehen selkä koko joukon suorempi. Yhdessä he kulkiivat nopeasti ja aika meni rattaisti puhellessa. Kylään tultuaan vanhus vielä kiitti toweriansa avusta, jonka jälkeen he erosivat toisistaan.

Ihminen, joka tuntee syntinsä, pitää sen pahana ja pelkää Jumalan vanhurskasta tuomiota, on samanlaisessa tilassa kuin tuo vanha työmies. Synti painaa ja rasittaa häntä. Taakka on hänellekin hyvin raskas ja väsyttävä. Ja mitä kauvemmin hän sitä kantaa, sitä enemmän hän väsyy. Tuleepa hän usein siihenkin tilaan, että hänestä jo tuntuu voimat olevan loppumassa. Huokaus pääsee hänen rinnastaan. Mutta kuulehan, rakas ystäväni, sinä, joka tällä tavalla suret syntejäsi! Sinulla on ystävä, joka sinua rakastaa ja tahtoo kaventaa sinun taakkasi. Hänen nimensä on Jeesus, sinun Wa-

pahtajasi. Pyydä sinä häntä auttamaan itseäsi. Hän puhuttelee sinua näin: „rakas ystävä, sinun taakkasi on liian raskas sinulle. Et sinä mitenkään jaksa yhä wain sitä kantaa. Minä tahdon sinua auttaa. Minä otan sinun kuormasi pois sinulta. Minä, minä pyyhin pois sinun syntisi enkä enää muista sinun pahoja tekojasi. Kulje sinä wain minun kanssani.“ Näin hellästi ja rakkaasti puhuu Jeesus syntejään surewan sydämelle. Ja sinä warmaanfin otat vastaan tarjotun awun? Ethän kuitenkaan henno sytätä takasin Jeesuksen ojennettua kättä? Wastaa sinä hänelle näin: „Herra, tässä minä olen ja näin paljon syntejä minulla on. Jos sinä todella tahdot minua auttaa, niin tee se ja minä kiitän sinua.“ Silloin olet onnellinen. Sillä Jeesus ei ole sytänyt luotaan pois ketäkään, joka tällä tawoin on Häntä lähestynyt. Ja onnellisena sinä kuljet yhdessä Wapahtajasi kanssa elämän tiellä.

„Tulkaa minun tyköni, te kaikki, jotka työtä teette ja olette raskautetut, ja minä tahdon teitä wirwoittaa.“

„Joka minun tyköni tulee, sitä en minä heitä ulos.“

Käy edelläni.

(Zinzendorf).

Jesus, edelläni
Käy tiellä elämäni!
Sua seuraan wijust' ain'
Parasta paimentain.
Ah taluta ja saata
Mua kohti kotimaata!

Jos koetusta suonet,
Niin itse woimaa tuonet.
Jos päällein waiwat jais,
Suo ett'en walittais.
Sill' kautta surun, waiwan
Täällä aina käy tie taiwaan.

Suo kärsiwäisyys aina,
Kun huolten taakka painaa.
Ann' ettän kantaisin
Myös kuormaa toistenkin,
Murheessa muistain tässä,
Ett' firwoitus on lässä.

Ah johda, Jesukseni,
Sä itse askeleni,
Mua tue horjuwaiista,
Wahwista waipuwaiista,
Ja retken loputtua
Wie rauhan majaan mua.

Sortawalan Ewankeelisella Seuralla

on warastossa ja saadaan tilata:

Kristillinen kaswatusoppi kirj. Ch. S. Zeller.
Hinta 2 m.

Lähetys ja koulu kirj. G. Warneck. Suom. S. J.
254 s. S:o. Erityinen luku Suomen lähetyksestä ja samoin
erityinen luku Ruotsin ja Norjan lähetystyöistä. Hinta 2
m. Useampia kappaleita ostettaissa annetaan hinnan alen-
nusta.

Koululasten wirsikirja, helppohintainen ja käytän-
nöllinen nuottiwirsikirja. Hinta kansissa ainoastaan 30 p.

Hartaus- y. m. kirjasia.

Lehtikirjasia, ušiamman laatuisia, useat kuwalla
warustettuja. Hinta 3 p. 2 kpl. taŕi 1 m. 100 f.

Lasten kirjasia.

Martti Lutherin kuwa ynnä hänen sinettinsä selitys.
Muistolehti jaettawaksi lasten juhlissa. Hinta 2 p. kpl.,
1 m. 25 p. 100 kpl.

25 opettawaiŕta kuwaa koteloŕssa, hinta 30 p.

Raamatun lauseita, kysymyksien kanssa. 100 kpl.
60 penniä.

„Pientä narreaittaa, opettawaiŕsia kertomuksia lap-
sille“ on ilmestynyt I, II, III, IV, V, VI ja VII.
Kaikki wihot kuwalla warustetut. Hinta 10 p.

Hinta 10 p.